

Arrest

nr. 147 933 van 17 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 augustus 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 29 augustus 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 16 september 2013 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 september 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 13 januari 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"Aan de heer:

naam: M.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS: M.(...) A.(...), geboren te (...) van Kosovaarse nationaliteit

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/01/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01/10/2013. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd daarnaast nochtans ook door de stad Aalst geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Hij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven.

Betrokkene heeft op 02/10/2013 info ingewonnen met betrekking tot een mogelijk huwelijk bij de gemeente Aalst samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (P.(...) N.(...), (...)). Op 26/08/2014 bevestigde stad Aalst dat betrokkene enkel ingewonnen hadden en er nooit een aangifte werd gedaan. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Uit het dossier van betrokkene zijn geen speciale elementen waar te nemen, waarom de maximumtermijn van drie jaar niet mag afgeleverd worden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“Zoals onder het feitenrelaas reeds uiteengezet is verzoeker reeds in November 2013 een traditioneel huwelijk aangegaan met mevrouw P.(...) N.(...) , met Belgische nationaliteit.

Sindsdien ook wonen zij beiden samen te Aalst.

Hoewel uiteraard de huidige Belgische regelgeving een minimumleeftijd in casu voorziet van 21 jaar om op basis van een huwelijk een procedure gezinshereniging te kunnen doorlopen, verhindert dit uiteraard niet dat het huwelijksleven van verzoeker als zodanig onder het toepassingsgebied valt van art. 8 E.V.R.M.

Het tijdstip dat zij beiden 21 jaar zijn is, menen verzoeker en zijn echtgenote, niet zo veraf meer. Verzoekers echtgenote werkt bovendien (in (...)) en zal bijgevolg perfect in staat zijn om te voldoen aan de voorwaarden van art. 10, § 2 Vreemdelingenwet.

Door een inreisverbod van 3 jaren op te leggen hindert de bestreden beslissing het recht op een gezinsleven van verzoeker buitenproportioneel.

Minstens dient dit herleid te worden tot een periode van 10 maanden, aangezien zowel verzoeker als mevrouw P.(...) op dat moment beiden 21 jaar zijn. Op dat moment kunnen zij in elk geval aftoetsen of zij samen kunnen voldoen aan de voorwaarden van art. 10 Vreemdelingenwet inzake gezinshereniging.

Deze periode nog twee jaar langer laten duren is buitenproportioneel.

Verzoeker zal om de hierboven uitgezette omstandigheden tevens een aanvraag art. 9bis indienen. Verzoeker vraagt begrip dat kopie van deze aanvraag zal nagestuurd worden gezien de toch krappe beroepstermijn van 15 dagen in casu.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is,”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal geschreven verklaringen toe, alsook een aantal foto's van een huwelijksfeest.

3.2. Het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij reeds eerder een bevel betekend kreeg om het grondgebied te verlaten. Het loutere feit dat verzoeker reeds eerder een verwijderingsmaatregel opgelegd kreeg (zie punt 1.3) waaraan hij kennelijk geen gevolg gaf, volstaat in beginsel om op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een inreisverbod van drie jaar te rechtvaardigen. Verzoeker richt zich bijgevolg met zijn kritiek niet op het determinerend motief van de bestreden beslissing, maar meent dat de bestreden beslissing een buitenproportionele inmenging uitmaakt in zijn gezinsleven. Verzoeker brengt echter niets concreets in tegen de overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker *“op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod (kan) vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen”*

3.4. Hiertoe voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

3.6. Verzoeker verwijst in zijn middel naar zijn zogenaamde 'traditionele huwelijk' met een Belgische onderdaan. Louter op basis van de verklaringen en de foto's in bijlage bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 2) kan de hechtheid van de relatie en het beschermenswaardige karakter van dit gezinsleven niet worden ingeschat. Bovendien toont verzoeker niet aan in hoeverre de bestreden beslissing een inmenging zou uitmaken in dit gezinsleven. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om op voldoende en precieze wijze aan te tonen hoe de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Het argument dat verzoeker en zijn Belgische vriendin nog niet in aanmerking komen voor gezinshereniging omwille van hun jonge leeftijd, heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing op zich, maar maakt kritiek uit op de bepalingen dienaangaande uit de vreemdelingenwet, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker verkeerdelijk verwijst naar artikel 10 van de vreemdelingenwet, terwijl hij zou vallen onder de bepalingen van artikel 40ter *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker te jong is om als gezinslid van een Belg te kunnen worden beschouwd in het licht van de vreemdelingenwet slaagt hij er in elk geval niet in aan te tonen dat het *in casu* opgelegde inreisverbod buitenproportioneel zou zijn. Het enkele feit dat zijn partner aan het werk is en dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wil indienen, volstaat niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen en aannemelijk te maken dat hij zijn gezinsleven enkel op Belgisch grondgebied zou kunnen uitbouwen.

3.7. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN